

meligt uadskilleligt fra Alvoren — der er forskellige Meninger om de religiøse Anliggender og om de Mænd, der bedst kunne tilfredsstille Menighedernes Trang, desto vigtigere er det, at disse forskellige Retninger itide komme til at udtale sig for hinanden og søge at enes om den Mand, til hvem Menighedens Sjælsorg skal betroes. Naar dette er saa, troer jeg ikke, det er umuligt, at der kan komme et Fleertal tilveie, tværtimod; da det udtrykkelig er bestemt, at der skal være et Fleertal, ligger deri en Nødvendighed for, at Valgmændene søge at forene sig og ikke sætte deres enkelte personlige Øyter og Interesser over alt Andet. De maae lempe sig efter hverandre; thi, naar det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) siger, at det ikke gaaer an at lade Mindretallet besætte Valgmandspladserne, da et Mindretal igjennem Valgmandsraadet jo saa kunde komme til at gjøre Indstilling, maa jeg bemærke, at dette strider imod § 5, som udtrykkelig siger, at Valgmændene kunne ved almindeligt Fleertal for hver især beslutte at indstille osv. Der skal altsaa være et almindeligt Fleertal af Valgmændene, og denne Bestemmelse vil netop bringe dem til at lempe sig efter hverandre, for at de kunne blive nogenlunde enige, og derved ogsaa stærke Overveieisen saameget desto mere. Der er fra flere ærede Medlemmers Side blevet talt, som om Valgmændenes Indstilling var aldeles afgjørende; men det er den ikke. Det er en Indstilling, som kun vil blive tagen til Følge, naar den virkelig viser sig at være retfærdig og have Vægt ved sig selv. Det er Noget, som jeg troer vil give den hele Institution en stor Betydning; thi ogsaa det vil stærke Valgmændene til at være meget omhyggelige i deres Prøvelse, for at deres Indstilling kan faae den Vægt, den nødvendigheds maa have, naar den skal tages tilfølg. Men saa maa jeg rigtignok tilstaae, at det forbausede mig i høi Grad at høre, at det ærede Medlem for Svendborg (S. A. Hansen) kunde gjøre det store Spring at sige: Kan jeg ikke faae mit Forslag, vil jeg helst have det, der er stillet af Ordføreren. Det er dog mærkeligt, at man, naar man ikke kan faae Alt, hvad man ønsker, helst vil lade sig nøie med Noget, der er af aldeles modsat

Farve. Disse to Forslag, som jeg nys nævnte, gaae ud fra to forskellige Grundsætninger; det ene fra, at det skal være Regjeringen, der skal indstille 3, af hvilke Menigheden vælger 1, medens det andet Forslag gaaer ud fra, at Menigheden indstiller 3, af hvilke Regjeringen vælger 1. I det ene Forslag lægges altsaa Vægten paa Regjeringens Indstilling, i det andet paa Menighedens, hvorimod vi have forsøgt at forene begge Dele. Vi have nemlig ganske vist indrømmet Regjeringen Ret til at indstille 3; men den skal først forhøre, om Menigheden kan nævne en Mand, der er saaledes, at der ikke med Villighed kan findes Noget at udsætte paa ham. Det er en Forening af begge Dele, der, som jeg forrige Gang, jeg havde Ordet, paaviste, havde den Fordeel, at den nødte begge Parter til en omhyggelig Brug af deres Ret. Jeg er overbevist om, at det er aldeles umuligt for det ærede Medlem for Svendborg for Tiden at sætte sit Forslag igjennem; men hvis vort Forslag bliver vedtaget, ville Menighederne dog naae meget Mere, end naar de maae lade sig nøie med det af den ærede Ordfører i Forening med et andet æret Medlem stillede Forslag, som i Grunden ikke er Andet, end hvad vi kjende fra Slesvig, og som det ærede Medlem for Svendborg jo erklærede for at være i høi Grad utilfredsstillende.

Hvad Enkeltighederne angaaer, da skal jeg for det Første bemærke, at jeg ikke lægger synderlig Vægt paa, om Valgretten bliver udstrakt til, at Familiefædre skulle have den samme Ret som 30-aarige Mænd eller ikke. Hvis Thinget ønsker noget Andet, da skal jeg for min Part meget gjerne finde mig deri. Jeg kan imidlertid ikke see Andet end, at det er en berettiget og naturlig Tanke, at den Mand, der staaer i Spidsen for en Familie og derved i borgerlig Henseende optræder paa Fleres Vegne, netop ogsaa i kirkelig Henseende har en større Betydning end den, der kun handler som Enkeltmand. Ligeledes er jeg heller ikke istand til at see, at det skulde være ligegyldigt, om man sætter 30 eller 25 Aars Alderen. Det kan ikke nægtes, at med Alderen kommer i Reglen en større Modenhed; men hvis Thinget og Regjeringen hellere ville gaae ind paa at sætte 25 Aars Alderen, skal jeg heller ikke